

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 4C/8/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614200816
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Brinčíková
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2015:3614200816.6

Uznesenie

Okresný súd Partizánske v právnej veci navrhovateľov v 1. rade E. F., nar. X.X.XXXX, bytom J., H. S. XXX/XX, v 2. rade C. F., nar. XX.X.XXXX, bytom J., H. S. XXX/XX, zastúpených Mgr. Martinom Spišiakom, advokátom v Partizánskom, Jesenského 233/1 proti odporcovi Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, o návrhu na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 20Ro/42/2013, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľov v 1. a v 2. rade na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 20Ro/42/2013 zamietá.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovatelia v 1. a v 2. rade sa podaným návrhom proti odporcovi domáhajú povolenia obnovy konania vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 20Ro/42/2013. Návrh na obnovu konania odôvodnili tým, že sa dozvedeli o nových skutočnostiach, a to že vo vzťahu s poskytovateľom sú spotrebiteľom a nie podnikateľom, ako to nesprávne posúdil Okresný súd Partizánske. Dočítali sa v niektorých rozsudkoch súdov, že právo na ochranu spotrebiteľa by mal súd uplatňovať aj v prípade, keď ešte nebolo v našom právnom poriadku upravené. Dozvedeli sa nové skutočnosti ako aj o nových rozhodnutiach, ktoré tu boli v čase napadnutého rozhodnutia a oni o nich nemali vedomosť, v ktorých súdy judikovali, že niektoré zmluvné podmienky v úverových zmluvách sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Vzhľadom na to, že spotrebiteľské právo v konaní okresný súd neuplatnil, je nanajvýš odôvodnené, aby toto právo uplatnil súd rozhodujúci o ich návrhu na obnovu konania a tak sa naplnil cieľ čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok v rovine pravidiel verejného poriadku. Zmluvu o úvere uzatvárali ako fyzické osoby od právnickej osoby - banky, ktorá poskytovala úver v rámci predmetu jej podnikania. Zmluva o úvere však jasne vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, no ani okresný súd sa nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy o úvere ako zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa. Poukazujú na uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.6.2013 a na rozsudok KS Prešov č.k. 6Co 81/2012-279 zo dňa 14.2.2013, kde sa súd zaoberal taktiež zmluvou uzavretou s navrhovateľom, pričom súd konštatoval, že ide o spotrebiteľskú zmluvu. Toto nesprávne posúdenie sa najviac prejavilo v rozhodovaní súdu v priznaní úrokov z omeškania vo výške 9% ročne, čo je v rozpore s § 517 ods. 2 Obč. zák. Najmenej v uvedenom rozsahu je platobný rozkaz nezákonný a preto je zjavné, že im môže obnova prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uvedený postup je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nevedeli o rozhodnutí NS SR 5M Cdo 20/09 a neskôr 4 MCdo 8/10. Súd pri rozhodovaní, nevedia, či si všimol alebo nezohľadnil judikatúru súdneho dvora. V rozsudku Súdneho dvora EÚ Oceano Grupo Editoriale sa píše, že je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalé podmienky a preto v štátoch, kde nie je povinné zastupovanie advokátom, musí súd zneplatniť nekalú podmienku. To sa nestalo, preto veria, že teraz v rámci obnovy konania sa judikatúra zohľadní. Z hľadiska včasnosti

podania návrhu poukázali na komentár E. H. k Občianskemu súdnemu poriadku, podľa ktorého je problematické posudzovať subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, ak má byť dôvodom obnovy konania rozsudok Súdného dvora alebo Súdu prvého stupňa, ktoré v prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka. Súd by mal vychádzať z tvrdenia navrhovateľa a dospieť k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná. Ak by súdy správne a podľa záverov uvedených v bode 1 aplikovali občianskoprávne predpisy, nemohol by ani jeden súd veriteľovi priznať vyššie úroky ako tie, ktoré ustanovuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Právnym posúdením okresného súdu tak ako spotrebiteľia utrpeli ujmu a zároveň ďalším vymáhaním v exekučnom konaní by došlo k bezdôvodnému obohateniu veriteľa. V čase, od kedy bol priznaný úrok z omeškania (1.1.2013) bola sadzba úrokov z omeškania 8,75%. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 20/2009, podľa ktorého jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať podmienky v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak by sa teda súd mal opätovne zaoberať so zohľadnením záverov podľa bodu Ad.1. , sú ako spotrebiteľia presvedčení, že by v rámci predbežnej otázky musel posúdiť viaceré zmluvné podmienky so zreteľom na ich nesúlad so zákonom, európskymi pravidlami na ochranu spotrebiteľa a dobrými mravmi. Posúdenie zmluvných podmienok nechávajú na úvahu súdu. Podľa nich viaceré zmluvné podmienky spôsobili a založili nerovnováhu v právach a povinnostiach v prospech veriteľa. Osobitne cítia potrebu súdu zdôrazniť, že v neprospech spotrebiteľa došlo k dojednaniu neprimeraných sankcií, a to úroku z omeškania a k dojednaniu nejasných a pre spotrebiteľa nezrozumiteľných podmienok zmluvy, na ktoré nadväzovala hrozba uloženia sankcie. Taktiež sa súd v pôvodnom konaní nevyporiadal s tým, že navrhovateľ zrušil zmluvu tým, že od nej odstúpil. Zmluvná podmienka o odstúpení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože pre navrhovateľa, napriek zrušeniu zmluvy, zachováva všetky práva a pre spotrebiteľa ruší všetky práva. Dôvody, ktoré umožňujú odstúpenie od zmluvy sú zanedbateľné, no pre spotrebiteľov majú závažné následky. Súd rozhodoval vlastne o zmluve, ktorej niet, pretože ju navrhovateľ sám zrušil podľa § 48 Občianskeho zákonníka. Poukázali na Infringement EK proti SR č. 2012/4165. Dávajú do pozornosti, že súd vôbec neaplikoval Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čo iba potvrdzuje, že spotrebiteľa na účely zmluvného vzťahu fakticky posúdil ako podnikateľa uzatvárajúceho zmluvu podľa Obchodného zákonníka, a nie ako priemerný subjekt spotrebiteľského práva. Túto a aj všetky ostatné podmienky veriteľ dosiahol vďaka evidentnej výraznej nerovnosti zmluvných strán. Poukázali na rozhodnutie českého ústavného súdu v rozhodnutí I. ÚS 1930/11 zo dňa 10.1.2012, podľa ktorého v dôsledku nesprávnej interpretácie spotrebiteľskej zmluvy došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podmienky zmluvy spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach nemôžu obstáť už len so zreteľom na ustanovenia Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá bola platná už v čase rozhodovania okresného súdu. Uvádzajú, že povolenie obnovy konania je odôvodnené aj preto, že rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdného dvora rozsudkom Súdu z 27.6.2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Oceano Grupo Editorial SA a rozsudkom Súdu z 21. novembra 2002 prípad C-473/00 Cofidis SA. Poukázali na obsah citovaných rozsudkov, z ktorých vyplýva obligatornosť zásahu súdu proti nekaléj podmienke a na to, že je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalé podmienky, preto v štátoch, kde nie je povinný advokát, musí súd zneplatniť nekalú podmienku, čo sa v danom prípade nestalo. Zároveň súd je povinný neaplikovať vnútroštátne pravidlo týkajúce sa možnosti namietať neprimeranosť zmluvnej podmienky, možnosť súdu ex offio skúmať nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou a na príspevanie k cieľu stanovenému v čl. 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Pre prípad, že by súd nepovolil obnovu konania, poukázali na rozhodnutie ESLP vo veci Beian v. Rumunsko z 6.12.2007, podľa ktorého vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv. Súd by sa v tomto zmysle musel vysporiadať aj s uvádzanými rozhodnutiami vnútroštátnych súdov, ktoré potvrdili a aj potvrdzujú, že spotrebiteľom musí priznať náležitú ochranu.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že navrhovatelia tvrdia v návrhu, že ho podávajú z dôvodov, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, ak môžu pre nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a že je rozhodnutie v rozpore s rozhodnutím Súdného dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Všetky citované rozhodnutia Súdného dvora Európskych spoločenstiev, ako aj súdov SR už existovali v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Navrhovatelia mohli teda v pôvodnom konaní využiť právne služby advokáta, resp. združení na ochranu spotrebiteľa, ako aj

obranu s uplatnením týchto súdnych rozhodnutí. Okrem toho tieto rozhodnutia sa týkajú vecí s odlišným skutkovým stavom a právnou povahou, ako je vzťah z úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania. Neexistuje rozhodnutie Súdneho dvora ES, ani Najvyššieho súdu, ktoré by určovalo, že na právne vzťahy medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa musí použiť výlučne Občiansky zákonník. Účastníci medzi sebou uzavreli zmluvu o úvere podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Úprava ich vzťahu podľa Obchodného zákonníka nie je zmluvne dohodnutou podmienkou, ktorá by mohla byť predmetom posudzovania z pohľadu neprijateľnosti podľa ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie NS SR 5 MCdo 20/09 ako aj ďalšie rozhodnutia teda nemožno uplatniť na vzťah medzi účastníkmi konania 20Ro/42/2013 z dôvodu, že ide o záväzkový vzťah, podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý sa ním spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov konania. V tomto prípade teda nejde o zmluvne dohodnutú podmienku, ale o podmienku danú ex lege. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný navrhovateľ ako banka nemal na výber typ zmluvy, resp. možnosť voľby práva, podľa ktorého uzavrie zmluvu o úvere. Zákon jednoznačne určil, podľa ktorého právneho režimu sa majú spravovať vzťahy účastníkov konania. Toto určenie právneho predpisu, podľa ktorého sa posudzujú vzťahy z úverovej zmluvy, vyplýva aj zo zákonodarnej činnosti NR SR v roku 2014 - v zákone č. 102/2014 Z.z, ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník v čl. II. bod 1. je uvedené: v § 52 ods. 2 sa na konci pripája táto veta: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa čl. IV. zákona č. 151/2014 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže vyššie citované novelizované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nadobudne účinnosť až 1.4.2015. Podľa logického výkladu vyplýva, že do 1.4.2015 sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú ustanovenia Obchodného zákonníka. Odporca poukázal aj na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.1.2014 sp. zn. 10Co/128/2013, podľa ktorého z ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka vyplýva, že takáto zmluva je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, to znamená, že sa vždy spravuje Obchodným zákonníkom bez ohľadu na to, kto je subjektom týchto vzťahov. Aj v prípade aplikácie Obchodného zákonníka treba mať na zreteli to, že tento právny predpis rešpektuje autonómiu vôle strán pri úprave následkov odstúpenia od zmluvy. Zároveň odstúpením od zmluvy zmluva zaniká od počiatku, ale len následne od odstúpenia od zmluvy. Ak ide o absolútny obchod, vec je potrebné prejednávať a rozhodovať podľa ustanovení § 351 ods. 1. Uvedené ustanovenie upravuje dôsledky odstúpenia od zmluvy a v zmysle ust. § 263 Obchodného zákonníka majú dispozitívnu povahu, čo zmluvným stranám umožňuje prispôbiť si obsah vzájomných práv a povinností konkrétnym potrebám. Pri aplikácii § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka je významné to, že odstúpenie od zmluvy nemá spätné účinky. Všetky právne následky porušenia zmluvy, ku ktorým došlo ku dňu zániku zmluvy odstúpením, ostávajú zachované. Je zrejme, že podľa Obchodného zákonníka bolo potrebné posudzovať právny úkon odstúpenia od zmluvy, ako aj uplatnenie úroku z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka. Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka „Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.“ Omeškanosť, ktorá bola dôvodom odstúpenia od zmluvy vznikla ešte v čase, keď úroková sadzba zákonného úroku z omeškania bola 9% (vzorec 1% ZS ECB + 8% platný od 14.12.2011 do 11.7.2012). Domnievajú s, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, konkrétne s ustanoveniami Obchodného zákonníka v §§ 497 a nasl. (zmluva o úvere), §§ 344 a nasl. (odstúpenie od zmluvy) a § 369 Obchodného zákonníka. Poukázali na rozsudok Okresného súdu Trebišov v identickej veci, kde súd návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Navrhujú, aby súd návrh na obnovu konania zamietol, nakoľko nie sú splnené zákonom stanovené podmienky.

Navrhovateľka v 2. rade a odporca sa na pojednávanie neustanovili, svoju neúčast' ospravedlnili, pričom nežiadali z dôležitých dôvodov o odročenie pojednávania, preto súd vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v ich neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa v 1. rade, oboznámením obsahu spisu, najmä návrhu, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 402/2013-10, rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev zo dňa 27.6.2000 vo veci C240-244/98 Oceano Grupo Editorial SA, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011 sp. zn. 5M Cdo 20/2009, rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev zo dňa 21.11.2002 vo veci C-473/00 Cofidis SA, rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev zo dňa 14.6.2012 vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA, uznesenia Okresného súdu Partizánske zo dňa 18.8.2014 č.k. 4C/8/2014-57, vyjadrenia odporcu, uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.1.2014 č.k. 10Co/128/2013-63, uznesenia Okresného súdu Trebišov zo dňa

15.10.2014 č.k. 13C/208/2013-79, vyjadrenia odporcu, zápisnice, vyjadrenia odporcu, rozhodnutia Centra právnej pomoci, obsahu spisu Okresného súdu Partizánske sp. zn. 20Ro/42/2013 a zistil, že navrhovatelia v 1. a v 2. rade uzavreli s odporcom zmluvu o stavebnom úvere. Časť úveru splatili, časť nesplatili.

Z výpovede navrhovateľa v 1. rade vyplýva, že vo veci bolo rozhodnuté platobným rozkazom, proti ktorému sa odvolali, ako bolo o odvolaní rozhodnuté nevie. Návrh na obnovu konania podali kvôli tomu, aby sa to už celé ukončilo, pokiaľ je to rozhodnuté tak, že majú určitú sumu zaplatiť, nevedia, komu ju majú zaplatiť a kedy. Niečo zaplatili, potom sa to prestalo platiť a potom sa nedohodli a nemá s nimi žiadne spojenie. Návrh na obnovu konania podali z dôvodu, že zo strany odporcu im neprišli žiadne doklady, teda papiere o tom, akým spôsobom majú odporcovi dlžnú sumu doplatiť. Ide im o to, aby im odporca dal nejaké termíny a stanovil splátky, v akých môžu dlžnú sumu zaplatiť. On osobne pritom odporcu nekontaktoval, ani písomne, má za to, že odporca mal dať návrh, ako to celé uzavrieť. Trvá na tých dôvodoch, ktoré sú uvedené v podanom návrhu na obnovu konania. Návrh im doniesol už napísaný advokát. On nevie, prečo to odporca dal vôbec na súd, mohli mu napísať a mohol sa s nimi dohodnúť. Jednoznačne trvá na tom, čo napísal advokát v podanom návrhu. Ide mu len o to, aby im odporca povedal kedy a aké splátky mu majú zaplatiť. Zástupca, ktorý mu vyhotovil návrh mu povedal, aby prišiel na pojednávanie a návrh, ktorý mu napísal, aby prečítal. Bol v tom, že keď podá tento návrh na obnovu konania, že to bude pokračovať a že sa s odporcom dohodnú na zaplatení určitej sumy a že to zaplatia.

Z výpovede právneho zástupcu navrhovateľov vyplýva, že právny vzťah medzi navrhovateľmi a odporcom je potrebné považovať za spotrebiteľský s tým, že v pôvodnom konaní tak posudzovaný nebol. V prípade povolenia obnovy konania je možné v takomto konaní dosiahnuť pre navrhovateľov priaznivejší výsledok z titulu použitia občianskoprávných ustanovení. V prípade povolenia obnovy konania nevylučujú snahu uzavrieť s odporcom súdny zmier, pokiaľ na tom bude z jeho strany záujem. Priaznivejšie rozhodnutie by malo byť minimálne v tom, že občianskoprávny úrok z omeškania bol v rozhodnom čase v menšej výške ako bol v pôvodnom konaní tunajšieho súdu priznaný. Budú navrhovať, aby súd priznal úroky z úveru len do zosplatnenia istiny, v tomto prípade do odstúpenia od zmluvy. Tieto dve veci by mali znamenať priaznivejšie rozhodnutie v prospech navrhovateľov. V prípade, ak súd povolí obnovu konania, budú mať procesné návrhy, ktoré sa nedajú presne naformulovať, ale budú namietat aj premlčanie niektorých splátok s tým, že z pôvodne podaného návrhu na súd nevedia určiť, akým spôsobom navrhovateľ v pôvodnom konaní započítaval jednotlivé čiastočné úhrady, ktoré v priebehu platnosti zmluvy a aj po jej odstúpení realizovali navrhovatelia. Navrhli by súdu, aby zaviazal odporcu k predloženiu výpisu z úverového účtu, z ktorého by vyplývalo ako účtoval debetné a kreditné položky, ktoré súvisia so zmluvou. Toto nebolo k návrhu na vydanie platobného rozkazu doložené. K rozporu s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu sa vyjadriť nevie, vychádza len z návrhu. To isté platí aj pre lehotu na podanie návrhu na obnovu konania. Navrhovatelia sú ľudia v staršom veku bez príslušného vzdelania, ktoré by im umožnilo správne formulovať svoje myšlienky a podania.

Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 20Ro/42/2013 vyplýva, že navrhovateľ (v tejto veci odporca) sa domáhal podaným návrhom, doručeným súdu dňa 5.2.2013 proti odporcom v 1. a v 2. rade (v tejto veci navrhovatelia v 1. a v 2. rade) zaplatenia 3 403,21 € s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 3 378,03 € od 1.1.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh na začatie konania odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. 1853893 8 02 bola s odporcami uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 1853893 5 03 a stavebnom úvere č. 1853893 8 02 zo dňa 12.3.2007, v súlade s ktorou im poskytol mimoriadny medziúver vo výške 3 319,39 €. Odporcovia sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky mimoriadneho medziúveru 7,49% ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 20,75 € a do nasporenia 40% cieľovej sumy vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady vo výške 16,60 €. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa zaviazali splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,70% ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 29,04 €. Odporcovia porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. listom zo dňa 27.11.2012 navrhovateľ odstúpil od úverovej zmluvy a vyzval odporcov, aby v 7-dňovej lehote vrátili zostatok úveru. Odporcovia peňažné prostriedky nevrátili. Medziúver sa úročil dohodnutým 7,49% úrokom, účinnosť odstúpenia nastala dňa 1.12.2012. Od účinnosti odstúpenia navrhovateľ úročí pohľadávku úrokom z omeškania vo výške 9%, nakoľko v čase prvého dňa omeškania 3.4.2012 bola základná sadzba Európskej centrálnej banky 1%. Žalovaná suma 3 403,21 € pozostávala z istiny 3 378,03 €, z nezaplatených úrokov z omeškania od 2.12.2012 do

31.12.2012 vo výške 25,18 €. Príslušenstvo predstavovalo 9% ročný úrok z omeškania z istiny od 1.1.2013 so zaplattenia.

Zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 12.3.2007, ktorá sa nachádza v spise sp. zn. 20Ro/42/2013 vyplýva, že odporca Prvá stavebná sporiteľňa a.s. ako veriteľ a navrhovateľa v 1. a v 2. rade ako spoloční dlžníci uzavreli zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 100 000,- Sk, ktorý sa zmení po splnení dohodnutých podmienok na stavebný úver vo výške 60 000,- Sk. V zmluve si dohodli úrok vo výške 7,49% ročne pre medziúver a 4,7% ročne pre stavebný úver. V čl. VII bod 1. a 2. Zmluvy si účastníci dohodli, že v prípade odstúpenia veriteľa od zmluvy má veriteľ právo požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva. Podľa čl. VIII. bod 1 sa právny vzťah riadi Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom a Zákonom o stavebnom sporení. Písomným odstúpením zo dňa 27.11.2012, doručeným navrhovateľom v 1. a v 2. rade dňa 30.11.2012 odporca odstúpil od zmluvy o mimoriadnom medziúvere pre neplatenie zročných splátok ani v dodatočnej lehote a pre omeškanie s vkladmi dlhšie ako dva mesiace a požiadal o okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov v sume 3 415,76 € do 7 dní od doručenia listu.

Podľa čl. XIX. bod 3 Všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok stavebného sporiteľa zaplatiť pohľadávku stavebnej sporiteľne vrátane jej príslušenstva, ani iné zmluvy vyplývajúce zo zmluvy o úvere, uzatvorené medzi stavebnou sporiteľňou, stavebným sporiteľom, resp. treťou osobou.

Súd vo veci sp. zn. 20Ro/42/2013 rozhodol platobným rozkazom zo dňa 18.3.2013 č.k. 20Ro/42/2013-18 tak, že odporcom v 1. a v 2. rade (v tejto veci navrhovateľom v 1. a v 2. rade) uložil povinnosť zaplatiť do 15 dní od doručenia návrhu spoločne a nerozdielne navrhovateľovi (v tejto veci odporcovi) sumu 3 403,21 € spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 3 378,03 € od 1.1.2013 do zaplattenia a nahradiť trovy konania vo výške 204,- € alebo podať v tej istej lehote odpor na súde. Odporcovia podali vo veci dňa 28.3.2013 odpor, ktorý odôvodnili tým, že obaja sú na starobnom dôchodku a dostali sa do finančnej tiesne a musia platiť iné pôžičky, ako aj iné životné potreby. Úver platili, no nie pravidelne a v dohodnutých splátkach. Chceli by naďalej pokračovať v splácaní. Iné skutočnosti neuviedli. Súd podaný odpor uznesením zo dňa 16.4.2013 č.k. 20Ro/42/2013-21 odmietol ako neodôvodnený vo veci samej. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.5.2013, odporcovia sa proti nemu v zákonnej lehote neodvolali. Platobný rozkaz č.k. 20Ro/42/2013-18 nadobudol právoplatnosť dňa 7.5.2013.

Podľa § 228 ods. 1, ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdného dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie. Návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1, 2 OSP návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený, b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť, c) § 228 ods. 1 písm. c), d) § 228 ods. 1 písm. d), e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Navrhovatelia sa domáhajú povolenia obnovy konania z viacerých dôvodov. Ako prvý dôvod uvádzajú, že súd v pôvodnom konaní nesprávne posúdil, že nie sú podnikatelia, ale sú spotrebiteľia. Z vykonaného dokazovania, najmä z obsahu spisu sp. zn. 20Ro/42/2013 však taká skutočnosť nevyplýva. Navrhovatelia tvrdia, že súd neuplatnil spotrebiteľské právo, avšak toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázali. Poukázali na to, že niektoré zmluvné podmienky v úverových zmluvách sú neprijateľnými, avšak neuviedli, ktoré podmienky v zmluve, ktorú s odporcom uzavreli, považujú za neprijateľné. Súd sa v pôvodnom konaní podľa nich nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy ako uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa, avšak neuviedli, ktoré ustanovenia ktorých právnych predpisov mal súd v pôvodnom konaní opomenúť aplikovať. Dôvody nimi uvádzané sú len všeobecné, neuvádzajú, ako konkrétne sa majú vzťahovať na pôvodné konanie. Uvedené dôvody nie sú dôvodmi na povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 OSP.

Navrhovatelia poukazujú na rozhodnutia iných všeobecných súdov a ústavného súdu, avšak tie nie sú dôvodom na obnovu konania, účastníci nemajú ani v obdobných právnych veciach právo na rovnaké rozhodnutie. V kontinentálnom právnom systéme nie sú rozhodnutia súdov všeobecne záväzné (s výnimkou niektorých rozhodnutí ústavného súdu). Ani Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi neuvádza, že súdy musia vždy o tej istej veci rozhodnúť rovnako, uvádza len to, že rozdielne rozhodnutia musia byť odôvodnené a že na vnútroštátnej úrovni musí existovať mechanizmus na zjednocovanie rozdielnych názorov súdov. Aj napriek tomu, závery rozhodnutí, na ktoré navrhovatelia poukazujú, nemožno na ich právnu vec aplikovať, pretože sa týkajú iných právnych vzťahov, vyplývajúcich z iných právnych skutočností. Napadnutý platobný rozkaz nie je v rozpore so závermi žiadneho z rozhodnutí všeobecných súdov, na ktoré navrhovatelia poukazujú. Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.6.2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, na ktoré poukazujú, sa týka namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie a ústavný súd v ňom posudzoval len procesný postup súdov prvého a druhého stupňa, pričom konštatoval, že napadnuté rozhodnutia neboli zjavne neopodstatnené alebo arbitrárne a právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom. Ani uvedené rozhodnutie nezakladá dôvod obnovy konania v tejto veci.

Ďalej sa navrhovatelia odvolávajú na rozsudky Súdneho dvora ES vo veciach Oceáno Grupo Editorial SA, Cofidis SA a Banco Español de Crédito SA, uvedené rozhodnutia riešia povinnosť vnútroštátneho súdu posudzovať primeranosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a interpretovať vnútroštátne právo v súlade so znením a účelom Smernice 93/13/ES o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, povinnosť neaplikovať vnútroštátne procesné pravidlo týkajúce sa možnosti namietat neprimeranosť zmluvnej podmienky a nemožnosť modifikovať nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Napadnutý platobný rozkaz však nie je v rozpore s výkladom európskeho práva obsiahnutým v uvedených rozsudkoch, ani v iných rozsudkoch Súdneho dvora.

Navrhovatelia namietajú nesprávnosť a nezákonnosť platobného rozkazu aj v tom, že súd priznal úrok z omeškania vo výške 9% ročne, čo má byť v rozpore s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto im môže obnova konania privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Je pravda, že v platobnom rozkaze bol priznaný okrem iného aj úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 3378,03 € od 1.1.2013 do zaplatenia. Z návrhu na začatie konania však vyplýva, že navrhovateľ sa domáha úroku z omeškania vo výške zákonného úroku z omeškania k prvému dňu omeškania t.j. k 3.4.2012, avšak uplatňuje si ho až od 1.1.2013. Takéto vyčíslenie nie je v rozpore so zákonom, navrhovateľ si môže uplatniť úrok z omeškania aj od neskoršieho dňa ako je prvý deň omeškania, ide o prejav zásady dispozitívnosti konania, podľa ktorej navrhovateľ má právo určiť rozsah toho, čo bude predmetom konania, pričom súd je v sporových veciach v zásade viazaný rozsahom žalobného návrhu. Hoci si teda navrhovateľ uplatnil v konaní úrok z omeškania až od 1.1.2013, mal právo žiadať úrok z omeškania už od 3.4.2012, a to vo výške účinnej k 3.4.2012, teda vo výške 9% p.a. Z toho vyplýva, že úrok z omeškania priznaný úrok v platobnom rozkaze sp. zn. 20Ro/42/2013 nie je v rozpore so zákonom a výška priznaného úroku z omeškania nemôže byť dôvodom na obnovu konania.

Súd priznal v platobnom rozkaze navrhovateľovi (v tejto veci odporca) plnenie len v rozsahu žalovanej istiny a zákonného úroku z omeškania. Odporcovia v 1. a v 2. rade (v tejto veci navrhovatelia)

výšku priznanej sumy nerozporovali. Plnenie priznané platobným rozkazom nie je priznané na základe neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Ani navrhovatelia nespochybňujú, že dlžnú sumu na podklade zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere odporcovi riadne a včas neplatili, a teda im vznikol dlh. Zo spisu sp. zn. 20Ro/42/2013 nevyplýva, že by si odporca (v uvedenej veci navrhovateľ) uplatňoval plnenie zo zmluvnej podmienky v rozpore so zákonom, európskymi pravidlami na ochranu spotrebiteľa a dobrými mravmi. Žiadne dohodnuté sankcie si návrhom neuplatňoval a úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal, je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ani odstúpenie od zmluvy nebolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou, súdu nie je zrejmé, aké práva spotrebiteľa malo odstúpenie od zmluvy zrušiť. Následkom odstúpenia dohodnutým v zmluve bolo len zosplatnenie dlžnej sumy, pričom odstúpenie je následkom neplnenia zmluvy zo strany navrhovateľov. Odporca zmluvu síce sám zrušil, ako uvádzajú navrhovatelia, avšak právnym následkom tohto zrušenia bol vznik záväzku navrhovateľov zaplatiť odporcovi celú aktuálnu dlžnú sumu ku dňu odstúpenia od zmluvy, spolu s úrokmi. Takýto následok je v súlade s § 506 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi je síce spotrebiteľskou zmluvou, avšak to neznamená, že sa jej ustanovenia nemôžu spravovať Obchodným zákonníkom. Vzhľadom k tomu, že ide o zmluvu o úvere, v súlade s § 263 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy ide o tzv. absolútny obchod. Právne vzťahy účastníkov sa teda spravujú Obchodným zákonníkom. To však nemení nič na tom, že navrhovatelia mali v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľov. Súd im priznal v pôvodnom konaní najvyššiu mieru ochrany, akú im podľa účinných právnych predpisov mohol priznať a plnenie priznané platobným rozkazom v konaní Okresného súdu Partizánske sp. zn. 20Ro/42/2013 nie je v rozpore so zákonom, ani s právom Európskej únie.

Navrhovatelia tvrdia, že súd ich neposudzoval ako priemerné subjekty spotrebiteľského práva, avšak aj priemerný subjekt spotrebiteľského práva si musí byť pri uzatváraní zmluvy o úvere vedomý toho, že v prípade, že zmluvné podmienky riadne neplní, najmä ak je v omeškaní s platením úveru, bude to mať pre neho nepriaznivé následky spočívajúce v predčasnom zosplatnení úveru a v povinnosti zaplatiť zákonný úrok z omeškania.

Navrhovatelia v návrhu na obnovu konania neuviedli žiadne dôvody, ktoré by objektívne nemohli uviesť už v pôvodnom konaní. V pôvodnom konaní síce podali odpor, ale ten neodôvodnili žiadnymi skutočnosťami týkajúcimi sa veci samej, poukázali len na svoje nepriaznivé majetkové pomery. Ak by skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania uviedli už v pôvodnom konaní, súd by sa nimi zaoberal a vo veci by nariadil pojednávanie. Pretože tak neurobili (hoci boli o práve podať odpor s odôvodnením vo veci samej v platobnom rozkaze riadne poučení), platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Navrhovateľom nič nebránilo podať proti platobnému rozkazu riadne odôvodnený odpor a na tom ani neznalosť judikatúry Súdneho dvora nič nemení, resp. nemá žiadny význam. Ak sa navrhovatelia domnievali, že bolo odporcovi priznané plnenie v rozpore so zákonom, postačilo, aby to uviedli v odpore a platobný rozkaz by bol podaním odporu zrušený.

Dôvodom na povolenie obnovy konania nie je ani tvrdenie navrhovateľa v 1. rade o tom, že nevedel o výške dlžnej sumy a o tom, komu ju má platiť. Z napadnutého platobného rozkazu č.k. 20Ro/42/2013-18 jednoznačne vyplýva výška dlhu navrhovateľov, jeho splatnosť, aj to, že dlh sú povinní zaplatiť Prvej stavebnej sporiteľni a.s.

Žiaden z dôvodov uvádzaných navrhovateľmi nemá povahu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazu, ktorý nemohli bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní alebo ktorý by mohol privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci alebo ktorý nebolo možné vykonať v pôvodnom konaní. V konaní nebolo preukázané ani to, že by rozhodnutie vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 20Ro/42/2013 bolo v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (Európskej únie) alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (Európskej únie). Z uvedených dôvodov súd návrh na obnovu konania ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, hoci bol v konaní úspešný, pretože si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu vznik žiadnych trov konania nevyplýva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne v troch vyhotoveniach.

Odvolanie musí mať náležitosti § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (musí z neho byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) a § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (musí sa v ňom tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Podľa § 205 ods. 2 Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- g) rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia. (§ 251 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).